

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219201001
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6219201001.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v spore žalobcu: T. C. Q., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. M. XXX/XX, F. B., proti žalovanému: Domov dôchodcov a domov sociálnych služieb, A. H. Škultétyho 329/102, Veľký Krtíš, IČO: 00 647 551, zastúpeného Mgr. Gabrielou Novákovou, advokátkou so sídlom Nám. A. H. Škultétyho 5, Veľkom Krtíši, o splnenie povinnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2C/29/2019-55 zo dňa 21. 11. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2C/29/2019-55 zo dňa 21. 11. 2019 p o t v r d z u j e.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal toho, aby súd uložil žalovanému povinnosť umožniť žalobcovi osobný pohovor so sestrou/asistentkou Q.. D. B. za prítomnosti žalovaného z dôvodu získania informácie pre účely zákona č. 211/200 Z. z. o slobode informácií o priebehu poskytovania sociálnej služby formou ošetrovateľskej a opatrovateľskej starostlivosti matke žalobcu J. Q., ako imobilnému prijímateľovi dňa 29. 11. 2015, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a na základe takto objektívne získaných pravdivých informácií ako povinná osoba poskytne informácie žalobcovi ako žiadateľovi na jeho osobitnú písomnú žiadosť o sprístupnenie informácií, zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že chce vedieť, čo sa udialo z hľadiska zdravotnej a ošetrovateľskej starostlivosti vo vzťahu k jeho matke. Je mu čudné, že dňa 30. 11. 2015 sa mal dostaviť k žalovanému a mal mu byť umožnený pohovor s pracovníčkou U.. D. B. avšak, keď sa tam dostavil, menovaná nebola prítomná. Pokiaľ ide o postupnosť v zmysle zákona o informáciách, on vie aký je postup, avšak on informáciu potrebuje za tým účelom, aby Bc. Krištofikovej položil otázky, pretože sú tam určité nezrovnalosti, ktoré si chce vyriešiť. Chce, aby tam bola prítomná štatutárna zástupkyňa žalovaného, S.. B. s tým, že on by si z pohovoru urobil poznámky, preštudoval by ich a zvážil by ďalší postup, teda či podá sťažnosť, resp. žiadosť podľa zákona o informáciách. Zdôraznil tú skutočnosť, že on dobre vie aký je postup, avšak nebol spokojný s vybavením sťažnosti zo strany žalovaného. Z tohto dôvodu podal takúto žalobu. Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní uviedla, že žiada žalobu ako nedôvodnú a zmätočnú zamietnuť. Nie je zrejmé, čo mieni žalobca žalobou riešiť a preto je ťažké sa vyjadriť k jednotlivým skutočnostiam, nakoľko nie je zrejmé o aký vzťah by sa malo jednať a takýto vzťah by mal žalobca špecifikovať. Okrem toho v spore nie je naliehavý právny záujem. Žalobca sa domáha, aby bola uložená povinnosť vykonať

pohovor so zamestnancom, jedná sa o tretiu osobu, pričom má za to, že žalobca mal najprv kontaktovať zamestnávateľa, od neho si vyžiadať príslušné informácie podľa zákona o informáciách, resp. Zákonníka práce. Ďalej uviedla, že pokiaľ by sa aj takýto pohovor uskutočnil, pre zamestnankyňu nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia povinnosť komunikovať so žalobcom, odpovedať na jeho otázky s tým, že žalobca by mal vec riešiť iným spôsobom podľa príslušných ustanovení zákonov a nie takýmto spôsobom. Súd mal preukázať, že žalobca sa niekoľko krát domáhal toho u žalovaného, aby mu umožnil prejednanie oznámení o výsledkoch prešetrenia sťažností s jeho zamestnankyňou S. D. B.. Žalovaný na všetky žiadosti žalobcu riadne odpovedal v tom smere, že všetky informácie, ktoré mu boli známe a týkali sa poskytovania starostlivosti jeho nebohej matke, mu boli oznámené a prerokované s ním osobne aj písomne niekoľko krát, s tým, že následne k ďalším žiadostiam oznámil, že jeho stanovisko zostáva nezmenené a žiadosti zamietá. Posledný krát sa žalobca obrátil na žalovaného so žiadosťou o umožnenie pohovoru s Q. D. B. mailovou správou zo dňa 03. 04. 2019. Vec právne posúdil podľa ust. § 137a Civilného sporového poriadku, § 14 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 19 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám. Poukázal, že pri žalobe na plnenie žalobný návrh znie na plnenie inej ako peňažnej povinnosti. Nepeňažnou povinnosťou môže byť niečo dať, resp. vydať, dodať, či vypratať, niečo vykonať, niečo sa zdržať, alebo niečo strpieť. Právo na plnenie vyplýva z (žalobcom tvrdeného) relatívneho právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ktorý môže byť založený na rozličných právnych dôvodoch (zmluva, zodpovednosť za škodu, bezdôvodné obohatenie, iná právna skutočnosť). Okolnosť, či povinnosť žalovaného uvedená v petite v danom, vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu, z porušenia práva, alebo z iných okolností, musí byť zrejme zo samého skutkového stavu, ktorým je petit odôvodňovaný v žalobe. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z citovaných ustanovení zákonov. V predmetnej veci sa žalobca domáha voči žalovanému splnenia povinnosti, pričom uviedol, že si neuplatňuje povinnosť v zmysle pracovnoprávneho vzťahu, ale že žiada o uloženie povinnosti v rámci morálnych pravidiel, odvoláva sa aj na zákon o slobodnom prístupe k informáciám. Súd poukázal na to, že pokiaľ chcel žalobca postupovať podľa zákona č. zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám, mal dodržať postup podľa tohto zákona, pričom na pojednávaní dňa 24. 10. 2019 do zápisnice uviedol, že vie aký je postup podľa zákona o informáciách“(žalobca má právnické vzdelanie), avšak aj napriek tomu trvá tom, aby mu žalovaný umožnil pohovor s jeho zamestnankyňou, aby „jej položil otázky, pretože sú tam určité nezrovnalosti „ktoré si chce vyriešiť“. Všeobecne platí, že súd v civilnom sporovom konaní rozhoduje okrem iného aj o splnení povinnosti žalovaného, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva resp. z iných okolností. Pre takéto rozhodnutie súdu musí byť v konaní preukázané, že existuje právna povinnosť žalovaného v čase rozhodnutia súdu. Žalobca sa domáha splnenia povinnosti žalovaného umožniť žalobcovi osobný pohovor s jeho zamestnankyňou, avšak nepreukázal že by takáto povinnosť vyplývala zo zákona, z právneho vzťahu, resp. z iných okolností. Podstatou žaloby je nepokojnosť žalobcu s prejednaním Oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti Banskobystrickým samosprávnym krajom, žalobcom boli opísané dôvody jeho nespokojnosti a od týchto dôvodov odvíja svoj nárok na uloženie povinnosti žalovanému. Takéto okolnosti s poukazom na morálne pravidlá však nezakladajú povinnosť žalovaného, ktorú mu žiada žalobca uložiť. Vzhľadom na to, že podaná žaloba nemá žiadny právny základ, súd ju ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ žalobca súdu dňa 25. 10. 2019 doručil podanie označené ako návrh na mimosúdne vybavenie veci, týkajúce sa osobného pohovoru s X. D. B., súd naň neprihliadal, nakoľko dokazovanie vyhlásil za skončené a z vyjadrení žalovaného počas konania vyplynulo, že tento nie je ochotný umožniť žalobcovi pohovor so zamestnankyňou K. D. S. a teda neprichádza do úvahy mimosúdne vyriešenie sporu. O náhrade trov konania strán sporu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, a to na základe zásady úspechu. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu potom súd voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že žalobu podal z dôvodu, že dňa 29. 11. 2017 telefonicky so žalovaným uzavrel dohodu o možnosti vykonať pohovor so zamestnankyňou žalovaného dňa 30. 11. 2015, ktorý však vykonaný nebol, pretože zamestnankyňa sa bezdôvodne na pohovor nedostavila. Od uvedenej doby žalovaný ignoruje jeho ústne aj písomné žiadosti o pohovor, čím marí objasnenie celej veci, z ktorej vyplýva dôvodné podozrenie z týrania jeho matky fyzicky a psychicky službukonajúcou zamestnankyňou. Závery prešetrovania jeho sťažnosti kompetentnými pracovníkmi príslušných inštitúcií sú nejasné, pretože neobjasnili jednotlivé záznamy v hlásení, ako aj zaobchádzanie s jeho matkou. Doposiaľ nie

je zrejmé, čo sa v nočnej dobe odohralo v zariadení. Odvolanie podal z dôvodu, že súd nevykonával riadne dôkazy, a preto nesprávne zistil skutkový stav, uviedol, že matku pochoval so stopami násilia na tele, pričom matka sa mu v minulosti sťažovala, že jej ubližujú zlým psychickým nakladaním a bitkou, pričom osobne pozná zamestnankyňu I.. D. B. ako osobu v priebehu vykonávania pracovnej činnosti s prvkami nečakane vzniknutej neovládateľnej agresivity a s prvkami náladovej povahy, v rozpore s interným predpisom Interná smernica IS03 Proces prijímania občanov a poskytovanie služieb prijímateľom sociálnej služby zo dňa 17. 12. 2014 nebol vyzvozený o tom, že mu umiera matka službukonajúcou sestrou/zdravotníckou asistentkou Q.. D. B. dňa 29. 11. 2015. V odvolaní ďalej namietal, že nesúhlasí s rozsudkom na čísle I. 6, že pokiaľ chcel postupovať podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, mal dodržať postup podľa tohto zákona, lebo tento postup by neplatil, ak by pohovorom, diskusiou a pravdivým a objektívnym vysvetlením sestra/zdravotnícka asistentka riadne vysvetlila zmätočné záznamy, a dôležité chýbajúce záznamy v hlásení, ktoré mali byť podchytенé v hlásení, a toto je v celej veci to podstatné. V danej predmetnej veci neexistuje žiadny pracovnoprávny zmluvný vzťah so žalovaným, preto vec nemôže byť riešená ako pracovnoprávny spor. Že zo strany súdu nie je možné, aby súd nariadil zamestnávateľovi, aby jeho zamestnanec bol povinný komunikovať s treťou osobou o veciach týkajúcich sa skutočností, ktoré nastali v pracovnom procese. Svoj nárok na pohovor uplatňuje preto, lebo vec nejde inak vybaviť, závery kompetentných orgánov samosprávneho kraja, štátnych orgánov a súdu považuje za nepravdivé už aj len z dôvodu nelogičnosti, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, pričom obsahujú aj také skutkové tvrdenia, ktoré zasahujú do jeho cti a osobnej dôstojnosti. Na základe týchto skutočností si sám osobne riadne prešetrí celú vec za prítomnosti minimálne jedného člena vedenia zariadenia a minimálne jedného člena samosprávy zariadenia vykoná pohovor so zamestnankyňou. Z pohovoru si sám vlastnoručne urobí poznámky prepisovacím perom, následne požiada vedenie zariadenia o informácie o priebehu poskytovania služby kvôli efektívnosti a rýchlosti odpovede v zmysle informačného zákona. V prípade nespokojnosti s vybavením veci využije oprávnenie podať odvolanie proti rozhodnutiu riadnemu alebo fiktívnemu a v prípade pretrvávajúcej nespokojnosti podľa okolností zvaží preskúmanie zákonnosti druhostupňového rozhodnutia správneho orgánu správnym súdom. Na takýto postup, teda postup od pohovoru až po súdny prieskum v celej predmetnej veci, je v práve na základe článku 2 ods. 3 Ústavy SR, pretože každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané. Žiadny zákon mu nezakazuje vykonať pohovor so zamestnankyňou žalovaného. Na základe pohovoru, ako príbuzného klientky, so zamestnankyňou si uplatňuje svoje právo na základe článku 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na prístup k informáciám, ktoré sa týkajú jeho matky. Na základe ustanovenia § 3 zákona č. 211/2000 Z. z. si uplatňuje právo na také informácie, ktoré má zariadenie k dispozícii, ale kompetentné orgány pri prešetrovaní jeho podaní ich vôbec nevyžiadali, nechali bez povšimnutia, nijako to neodôvodnili v jednotlivých odpovediach po podaní sťažnosti proti vybavovaniu sťažnosti a pri podávaní opravných prostriedkov proti rozhodnutiam jednotlivých štátnych orgánov. Ďalej poukázal na interný predpis Interná smernica IS03 Proces prijímania občanov a poskytovanie služieb prijímateľom sociálnej služby zo dňa 17. 12. 2014, interný predpis Pracovný postup P26 Preloženie prijímateľa do zdravotníckeho/iného zariadenia zo dňa 26. 08. 2015, ako aj náplň práce zamestnankyne žalovaného zo dňa 25. 08. 2015 s tým, že tieto deklarujú, že sestra priamo a sama informuje príbuzných o zhoršení zdravotného stavu a privolaní rýchlej zdravotníckej pomoci, o plánovanom preložení do zdravotníckeho/iného zariadenia, pri prevoze prijímateľa do zdravotníckeho zariadenia službou RZP informuje príbuzných po vybavení prevozu, poskytuje informácie o aktuálnom stave klienta príbuzným klientu, teda takto je zamestnanec povinný komunikovať s treťou osobou o veciach týkajúcich sa skutočností, ktoré nastali v pracovnom procese. Na základe týchto taxatívne vymenovaných predpisov, ktoré sa nachádzajú u žalovaného len pre jeho internú potrebu, je v práve aj sám priamo od zamestnankyne získať informácie, teda vykonať pohovor. Kompetentní pracovníci, ktorí prešetrujú podnety a sťažnosti nepracujú s dôkazmi, získané dôkazy nevyhodnocujú na základe právnej logiky a mechanicky preberajú vysvetlenia zamestnancov. Preto je potrebné postupovať takticky po podaní sťažnosti, a to samostatne aktívne získať informácie od zamestnanca domova, voči ktorému smeruje sťažnosť a po obdržaní odpovede v prípade nejasnej a nezrozumiteľnej odpovede podať sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti. Žalovaný nevysvetlil rozpor medzi svojím správaním zo dňa 29. 11. 2015 a 30. 11. 2015, kedy nenamietal a umožnil vykonať pohovor so zamestnankyňou, telefonicky urgoval jej dostavenie sa do budovy domova, a potom s následným správaním, kedy bezdôvodne ignoroval požiadavky na pohovor. Žalovaný síce na jeho žiadosti odpovedal, ale odpovede sa netýkali tých otázok, ktoré boli v žiadosti. Na tieto písomne položené otázky nepodal vysvetlenie ani na pojednávaní. Ďalej v odvolaní uviedol zoznam všetkých použitých právnych prostriedkov žalobcom, a to žiadosti/korešpondencia Domovu dôchodcov a domovu sociálnych služieb vo Veľkom Krtíši, v celkovom počte 15, konania u Obvodného oddelenia policajného

zboru SR vo Veľkom Krtíši, a to vyšetrovací spis v trestnej veci pod sp. zn. ČVS: ORP-452/VK-VK-2016, ČVS: ORP-215/VK-VK-2017, objasňovací spis v priestupkovej veci č. ORPZ-VK-OPDP3-233/2018-P, číslo ORPZ-VK-OPDP3-40/2019-P, konania u Okresného úradu Veľký Krtíš priestupkový spis č. OÚ-VK-OVBS-2018/006846, č. OÚ-VK-OVBS-2019/002329, konania u Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 12C/243/2016- žaloba o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 1.000,- Eur a písomné ospravedlnenie v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 15Co/59/2017-211 zo dňa 07. 06. 2017, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia č.k. 11C/18/2018 a konanie v tejto veci č. k. 2C/29/2019, podania u Banskobystrického samosprávneho kraja, žiadosti a sťažnosti v počte 3. Na podanom návrhu trvá, navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobe žalobcu vyhovel. Vo vzťahu k trovám konania navrhol nepriznať v odvolacom konaní trovy konania žalovanému, z dôvodu, že tento neakceptoval jeho návrh na späťvzatie žaloby, čím zavinil zbytočne vznik odvolacieho konania, čo navrhuje, aby odvolací súd považoval za dôvod hodný osobitného zreteľa. Má za to, že on súdny spor nezavinil, ani sa svojím správaním nepodieľal na ňom, vykonal všetky právne kroky, aby predišiel súdnemu sporu.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že podaná žaloba je zmätočná, nie je možné riadnym spôsobom identifikovať, ktorými príslušnými právnymi predpismi sa má spor riadiť, z uvedeného dôvodu došlo zo strany žalobcu k zmene petitu, pričom aj po jeho zmene zostala žaloba naďalej zmätočná. Žalobca ako právne vzdelaná osoba musí mať vedomosť, že nepostačuje opierať svoje podanie o morálne pravidlá, ale svoju žalobu je potrebné riadnym spôsobom špecifikovať, nakoľko od toho sa odvíja napr. aj kauzálna príslušnosť súdu. Na rozhodovanie v rámci pracovnoprávných sporov je miestne príslušný Okresný súd Zvolen, pričom žalobca uviedol, že sa nejedná o pracovnoprávny spor. Prikázať zamestnancovi pohovor s treťou osobou však v rámci občianskoprávneho konania nie je možné, nakoľko takáto možnosť zo zákona nevyplýva. Pokiaľ mal žalobca záujem zistiť o údajnom incidente príslušné informácie, mal sa dožadovať vysvetlenia od zamestnávateľa, a pokiaľ s jeho vysvetlením nesúhlasil, tak mal podať správnu žalobu na príslušný súd. Žalobca neúmerne zaťažuje žalovaného rôznymi podaniami, či už na súdy, prokuratúru, atď. (presná špecifikácia je uvedená samotným žalobcom v odvolaní). Aj z uvedeného dôvodu žalovaný nereflektoval na návrh na mimosúdne prejednanie sporu, ktorý zaslal žalobca žalovanému po ukončení dokazovania, a ktorý ani nie je skutočným návrhom, ale určitou formou vydierania. Svoje stanovisko k veci zaujal žalovaný na pojednávaní, takže opakovať svoj postoj nebolo nutné. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil správny právny záver. Okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov pri vydaní svojho rozhodnutia vychádzal a akými úvahami sa pri právnom posúdení veci riadil. Po preskúmaní odôvodnenia rozsudku je nesporné, že prvostupňový súd sa pri právnom posúdení veci nedopustil omylu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že trvá na všetkých skutkových a právnych tvrdeniach v žalobe a v odvolaní. Z podanej žaloby ako aj z jeho evidencie vyplýva, že požadoval informácie od zamestnávateľa, ale neobdržal od neho náležité odpovede a práve preto podal predmetnú žalobu. V odvolaní taxatívne vymenoval všetky zákony a interné predpisy, ktoré ho oprávňujú od samotnej zamestnankyne zariadenia požadovať komplexné informácie k starostlivosti jeho matky. Advokátka píše vo vyjadrení o morálnych pravidlách ako citátu z jeho podania zo dňa 20. 08. 2019, ale už sa nevyjadruje k taxatívne vymenovaným právnym normám ním uvádzaných v odvolaní, čo dokazuje, že nemá naštudované ani len jeho odvolanie.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava svojich vyjadrení prezentovaných v rámci dokazovania ako aj v rámci vyjadrenia k odvolaniu. Žalobca sa dlhodobo a bez právneho základu snaží dovolať svojho práva a žiada uložiť povinnosť v rámci morálnych pravidiel. Tak, ako to vyplýva aj z odvolania žalobcu, v ktorom vymenoval všetky podania, ktorými atakoval žalovaného, resp. jeho zamestnanca M. M., žalobca dlhodobo a neustále podáva rôzne podnety, žaloby, trestné oznámenia. Napriek tomu, že všetky sú odmietnuté, resp. zamietnuté, vo svojom konaní pokračuje. Má za to, že v danom prípade už ide o šikanózne konanie žalobcu. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania

podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Na základe podaného odvolania žalobca tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania v zmysle § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v rozsahu vykonaných dôkazov zistil skutkový stav veci správne, dôkaz vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody žalobcu uvedené v jeho odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, a rozsudok súdu, ktorým žalobu žalobcu zamietol, je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie je podľa názoru odvolacieho súdu správne. K odvolacej námietke žalobcu, pokiaľ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonal riadne dôkazy, a preto nesprávne zistil skutkový stav, odvolací súd uvádza, že žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval, v čom spočíva táto jeho odvolacia námietka, keď v odvolaní uvádza, že súd prvej inštancie nevykonal riadne dôkazy, a preto nesprávne zistil skutkový stav. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že žalobca podal žalobu spolu s dôkazmi, ktoré špecifikoval priamo v žalobe, a tieto dôkazy (písomné listiny) k žalobe aj pripojil. Je nepochybné, že súd doručoval žalovanému spolu so žalobou aj prílohy žalobcu pripojené k žalobe, ktoré žalovaný spolu so žalobou, uznesením č. k. 2C/29/2013-23 zo dňa 04. 07. 2019, ktorým súd vyzýval žalovaného na písomné vyjadrenie, prípadne pripojenie listín, na ktoré sa odvoláva a označenie dôkazov prevzal dňa 04. 07. 2019. Žalovaný žiadne dôkazy k svojmu písomnému vyjadreniu nepripojil ani neoznačil. V ďalšom konaní žiadne dôkazy neoznačil ani žalobca a rovnako ani žalovaný. Súd prvej inštancie po vyjadreniach strán sporu vo veci vytyčil termín pojednávania na deň 24. 10. 2019, na ktorom sa riadne zúčastnil žalobca, štatutárna zástupkyňa žalovaného, ako aj právna zástupkyňa žalovaného, pričom na tomto pojednávaní súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP, pričom zároveň z obsahu spisu odvolací súd zistil, že okrem písomných listín - dôkazov, ktoré žalobca pripojil k žalobe a ktoré boli žalovanému doručené, iné dôkazy v konaní strany sporu neoznačili a ani nepredložili. Súd teda v súlade s ust. § 204 CSP na pojednávaní nebol povinný vykonať dôkaz listinou, prečítaním listiny alebo jej časti, prípadne oznámením jej obsahu, keďže dôkazy - listiny, ktoré boli žalobcom predložené spolu so žalobou boli žalovanému v priebehu konania doručené, pričom tieto listiny (ich obsah) žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil. Súd na pojednávaní postupoval v zmysle ust. § 182, vyzval strany sporu, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, a následne uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Strany sporu v priebehu konania boli súdom poučené o následkoch sudcovskej koncentrácie konania, žalobca v podaní označenom ako výzva zo dňa 14. 08. 2019 (v spise na č. I. 33), ktoré obsahuje aj poučenie podľa § 167 ods. 3 CSP a žalovaný formulárovým poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu, ktoré bolo žalovanému doručené spolu s uznesením č. k. 2C/29/2019-23 zo dňa 04. 07. 2019. S prihliadnutím na hore uvedené preto túto odvolaciu námietku žalobcu nemožno považovať za dôvodnú, keďže súd vykonal dokazovanie postupom v zmysle § 204 doručením písomných dôkazov listín žalobcu pripojených k žalobe protistrane. K námietke žalobcu, že nesúhlasí s rozsudkom súdu prvej inštancie, pokiaľ súd vyhodnotil v odôvodnení, že pokiaľ chcel postupovať žalobca podľa zákona č. 211/200 Z. z., mal dodržať postup podľa tohto zákona odôvodňujúc to tým, že tento postup by neplatil, ak by pohovorom sestra/zdravotníčka asistentka riadne vysvetlila zmätočné záznamy, odvolací súd uvádza, že táto námietka žalobcu neobstoí, odvolací súd zdôrazňuje, že to bol práve žalobca, ktorý podal predmetnú žalobu na súd, pričom zo žaloby, z jeho

vyjadrení v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ako aj zo samotného odvolania je nepochybne zrejmé, že sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému ako zamestnávateľovi zamestnankyni P. B. uloženia povinnosti umožniť žalobcovi pohovor so zamestnankyňou žalovaného. Súd prvej inštancie s prihliadnutím k tomu, že žalobca v konaní pred súdom okrem iného uviedol, že sa odvoláva aj na Zákon o slobodnom prístupe k informáciám, správne poukázal na to, že pokiaľ chcel žalobca postupovať v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, mal dodržať postup podľa tohto zákona, čo je vecne správne konštatovanie súdu prvej inštancie. K námietke žalobcu, že vo veci neexistuje pracovnoprávny zmluvný vzťah, odvolací súd uvádzal, že súd prvej inštancie žalobu žalobcu riadne prejednal, pričom súd prvej inštancie neuvádzal, že by vo veci existoval pracovnoprávny vzťah so žalovaným, a preto by mala byť vec riešená ako pracovnoprávny spor, túto námietku v konaní uvádzal žalovaný. Preto odvolací súd aj túto námietku žalobcu v podanom odvolaní vyhodnocuje ako nedôvodnú. Záverom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že pri rozhodovaní o žalobe, ktorou sa žalobca domáha splnenia nejakej povinnosti vo vzťahu k žalovanému, musí táto povinnosť vyplývať zo zákona, z právneho vzťahu, alebo z porušenia práva, resp. z iných okolností, pričom musí v konaní byť preukázané, že existuje právna povinnosť žalovaného v čase rozhodovania súdu. Súd prvej inštancie dospel k správne právne názoru, že takáto právna povinnosť žalovaného vo vzťahu k žalobcovi neexistovala a práve z tohto dôvodu preto žalobu žalobcu zamietol. Na záver odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukázal na článok 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (zákon č. 460/1992 Zb.), podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobe žalobcu vykonal právne posúdenie aj v súlade s článkom 2 ods. 3 Ústavy SR a práve s prihliadnutím na citovaný článok súd nemohol uložiť žalovanému konať niečo (umožniť pohovor so zamestnankyňou žalovaného), keďže žiaden zákon takúto povinnosť žalovanému neukladá. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazoval aj na článok 26 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené s poukazom na § 3 zákona č. 211/200 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám tvrdiac, že si uplatňuje právo na také informácie, ktoré má zariadenie k dispozícii, odvolací súd opätovne poukazuje na vyslovené právne posúdenie súdom prvej inštancie, že pokiaľ žalobca chcel postupovať podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, mal dodržať postup podľa tohto zákona, pričom za postup podľa zákona č. 211/200 Z. z. nemožno považovať podanie predmetnej žaloby. S prihliadnutím na hore uvedené preto odvolací súd rozhodnutie súdu vo veci samej postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

10. Odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu aj rozsudok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania (výrok II.), pričom preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie správne aplikoval na rozhodnutie o trovách ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný v konaní bol v plnom rozsahu úspešný, preto žalovanému v zmysle § 255 ods. 1 súd správne priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu ako úspešnej strane sporu. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní uvádza, že rozsudok je voči nemu pre náhradu trov konania nespravodlivý, nesúhlasí so zaplatením trov konania, lebo on súdny spor nezavinil, ani sa nepodieľal na ňom svojím správaním, vykonal všetky právne kroky, aby predišiel súdnemu sporu, odvolací súd uvádza, že odvolanie žalobcu ani v časti trov konania nemožno považovať za dôvodné. Dôvody namietané žalobcom v odvolaní nepovažuje odvolací súd za také dôvody, ktoré by boli schopné zvrátiť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, nemožno za takého považovať ani námietku žalobcu, že žalovaný nereagoval na jeho ponuku mimosúdneho vybavenia veci, ktorú žalobca predložil po prvom pojednávaní súdu prvej inštancie, ktoré bolo odročené iba za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Bolo na zvážení samotného žalobcu podanie tejto žaloby, pokiaľ žalobu vo veci podal a nebol úspešný, nebol žiaden dôvod (odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP) na nepriznanie trov úspešnej strane, teda žalovanému. Súd prvej inštancie preto správne o trovách konania rozhodol, podľa § 255 ods. 1 CSP, keďže žalovaný mal v konaní plný úspech, a preto súd prvej inštancie žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a rozhodol, že žalovanému ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a preto žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ust. § 262 ods. CSP. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní navrhol nepriznať v odvolacom konaní trovy konania

žalovanému, lebo neakceptoval jeho návrh na späťvzatie žaloby, v znení, ako je uvedené na č. I. 51 v súdnom spise, odvolací súd uvádza, že podaním zo dňa 24. 10. 2019 po pojednávaní v predmetnej veci na súde prvej inštancie dňa 24. 10. 2019, ktoré bolo doručené súdu dňa 25. 10. 2019, žalobca navrhol mimosúdne vybavenie veci za predpokladu, že dôjde k akceptácii jeho návrhu, pričom následne vykoná späťvzatie žaloby tak, aby vec neprešla do štádia odvolacieho konania. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pojednávanie dňa 24. 10. 2019 odročil po vyhlásení dokazovania za skončené na deň 21. 11. 2019 za účelom vyhlásenia rozsudku vo veci, teda nemožno takýto postup žalobcu považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, keďže je nepochybné, že žalobca navrhol prípadné späťvzatie žaloby len v prípade, že žalovaný aj bez rozhodnutia súdu vyhovie jeho žalobe. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že žalobca žiada výnimočne nepriznať náhradu trov konania z dôvodov, ktoré má na mysli ust. § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Odvolací súd poukazuje na to, že ust. § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, pričom bližšie nešpecifikuje, čo je potrebné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti. Žalobca nepoukázal na žiadne výnimočné okolnosti a existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 CSP v súdnej veci, teda také dôvody, ktoré by odôvodňovali možnosť súdu odchyliť sa od zásady zodpovednosti strany sporu za výsledok sporu. Z týchto dôvodov preto odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o náhrade trov konania ako aj o trovách odvolacieho konania tak, ako je uvedené vyššie. Úspešnou stranou sporu je žalovaný, preto žalovaný má nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v rámci odvolacieho konania.

12. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodol v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).